

Una foto del grup dels participants al campament infantil d'estiu d'aquest any de la Colla

Sis dies de campament intens a Oix

Portàvem dos anys anant quatre dies a un càmping al Cap de Creus, primer va ser a Cadaqués i després a Llançà. Aquest any, però, els monitors vam decidir allargar la sortida de Juny de quatre a sis dies i anar a la Garrotxa, concretament a Oix. Així que, el dimarts 25 de juny, sense massa temps per haver digerit el soroll dels petards de Sant Joan, vam reunir-nos a les 9h del matí per començar el campament.

El viatge no és gaire llarg. Ens enfilem per la variant de Girona en direcció a Banyoles i, en un obrir i tancar d'ulls, després de contemplar la meravella del pont de Besalú i la monumental situació de Castellfollit de la Roca, ens disposem a fer els 9 quilòmetres de giravolts que separen Castellfollit d'Oix. Al cap d'una estona l'autobús ens deixa al costat de l'església d'Oix perquè li resulta impossible continuar endavant. Baixem i ens preparam per una excursió de 5 quilòmetres fins al terreny d'acampada de Cal Quic de dalt. Aquesta distància no hagués estat un obstacle per cap de nosaltres si no fos pel tamany de les motxilles que carregàvem a l'esquena; però amb la calor que feia i el pes que dúiem l'excursió va fer-se un pèl feixuga.

Un cop allà, el terreny d'acampada re-

sulta ser una passada, així que instantàniament ens oblidem del camí que hem hagut de fer per arribar-hi. El lloc és genial: tres prats ben verds i situats esglaonadament un a sobre de l'altre. Tenim aigua a dojo i el riu és només a un quartet d'hora. L'entorn és típicament de la Garrotxa. Les muntanyes estan arrebossades d'un bosc ben tancat que ens envolta per tot arreu; però el prat on som és com una illa de gespa, la qual cosa encara el fa més especial. A més, el terreny està condicionat amb lavabos, dutxes, i dues grans estructures fetes amb troncs que han d'utilitzar-se com a cuina i menjador.

Per primer cop en molts anys no hem de muntar gaire coses, sobretot, val a dir-ho, gràcies a l'esforç que els monitors vam fer el dia anterior per portar fins al campament el material necessari. Així, doncs, l'única cosa que ens resta és muntar les sis tendes pels 24 nens, les tres pels monitors i les cuineres, i la de la intendència. En total, 10 tendes que van ser muntades després de força esforç; el sòl no sempre és prou tou com perquè aquesta tasca resulti senzilla. Havent acabat, la gorga d'aigua gelada del riu d'Oix ens serveix per recompensar-nos de l'estona de calor que hem hagut de suportar.

A la tarda, fem els jocs de presentació

típics de cada any. Aquells que, tot i que als monitors ens sembla que hauríem de renovar, mai queden enrere. A més, aquesta vegada hi ha força cares noves així que aquest tipus de joc és molt útil per aprendre'ns els noms nous.

La primera nit està servida. Les ganes de tots els nens per agafar les lots són com a mínim tan grans com sempre, de tal manera que, havent sopat, ens posem les piles per començar el joc de nit.

Després de les corredisses provocades per una barreja d'entusiasme i por, en Marc sembla haver desaparegut. No el trobem per enlloc i a l'últim lloc on ha estat vist hi apareix una enigmàtica nota escrita en una suposada llengua, estranya encara per a nosaltres. Tot i la desaparició d'en Marc decidim deixar la investigació per l'endemà i anar-nos-en a dormir perquè s'ha fet molt tard.

Toquem diana allà a les vuit del matí però, davant la sorpresa de tots, la majoria de nens ens estan esperant ja per esmorzar; motiu: el dia abans els havíem explicat que aquest any els grups de servei no els fèiem els monis sinó que cada un d'ells s'apuntaria al grup que volgués cada matí, tot això seguint un criteri segons les edats; la qual cosa volia dir que, si eren els primers d'aixecar-se, això els

permetria d'apuntar-se al grup "lliure", el qual representava no fotre ni brot en tot el dia. No cal dir que va ser un incident perquè s'aixequessin aviat. Sí!... justa la fusta! Llevat de tres o quatre dormilegues, la resta de nens estaven deserts abans de l'hora de llevar-se i tot!

Després d'això, l'ensurt més gros dels campaments: en Lluís es dona una trompada fortíssima al braç dret i correm cap a l'hospital d'Olot perquè la cosa sembla greu.

El matí es fa molt llarg perquè els monis i en Lluís triuen a tornar i estem preocupats; però mentrestant fem un taller per construir una ràdio que ens havia de posar en contacte amb un doctor que ens ajudaria a traduir el missatge que havíem trobat la nit anterior. Havent dinat, els dos monis tornen de l'hospital i porten en Lluís amb el braç dret enguixat. Resulta que l'haurà de dur així durant un mes perquè té fractura de radi i cúbit i també una dislocació! Però en Lluís és valent i estem segurs que en pocs dies estarà un altre cop amb plenes facultats. Des d'aquí li enviem ànims perquè es recuperi ben aviat! No t'oblidis de bellugar els dits, Lluís!

Tot seguit traduïm el missatge gràcies a una sèrie de pedres que hi ha pel voltant del campament i comprovem que es tracta d'un segrest; els segrestadors es fan dir Nyicris i fan servir un llenguatge de símbols anomenat Nyicrot.

Un cop sabut això, truquem al doctor per preguntar-li què havíem de fer per vèncer als Nyicris i recuperar en Marc. Després d'una conferència via satèl.lit amb el fill del "doctor M", i de trobar el lloc on el Dr. M, abans de morir, havia amagat un diari amb tot d'informació al voltant dels Nyicris, ens assabantem del que hem de fer per caçar-los.

La resta dels dies ens serviran per preparar-nos per la caça de Nyicris segons ens diu el diari: caldran màscares de guix perquè no ens vegin; haurem de fer una remuntada de riu, una excursió a peu, i diverses proves físiques i d'habilitat per posar-nos en forma; farem un joc de nit per aprendre a bellugar-nos en silenci pel bosc; i tot això perquè abans del dissabte

A la riera d'Oix, l'aigua estava glaçada; però ens hi vam divertir molt.

poguem trobar en Marc i vèncer 3ls Nyicris.

Tot ens surt bé. A mesura que passen els dies, anem superant proves que ens preparen per a la caça dels Nyicris. Aquests ens agafen totes les coses que no tenim ordenades i les amaguen, així que de seguida ens adonem que si ho tenim tot en ordre ningú no ens prendrà res. Però si fem massa xivarri a la nit, els Nyicris es desperten i també ens prenen les nostres coses, i això es més difícil de combatre: per exemple, la nit que fèiem el joc per aprendre a anar en silenci pel bosc els Nyicris ens amaguen tots els sacs de dormir i ens intenten fer aprendre la lliçó de respectar el silenci nocturn... hi ha coses que ni els Nyicris poden canviar;

però bé, estant acampats a 5 quilòmetres de la civilització, què menys que permetre una mica de xerinola nocturna!

La penúltima nit, allà a quarts de tres de la matinalda, quan teníem la son ben agafada, una veu que crida ben fort ens desperta. Sembla ser en Marc. Ens aixequem gairebé tots i anem a buscar-lo pel bosc. Al cap d'una estona de crits, el trobem. Sí, és ell. Té la samarreta estripada i ens diu que ha pogut escapar-se dels Nyicris. L'acompanyem fins al campament i, en un estat plenament somnàmbul, ens en tornem a dormir.

El dissabte, a banda d'un ruixat molt fort –no sabem si causat pels Nyicris– que va deixar-nos xopes moltes de les tendes, ens esperava el segon i, per sort, darrer sobresalt del campament. La Júlia P. va fer-se un trauc per sota del genoll que va necessitar quatre punts de sutura. Però, tot i ser de les més petites la Júlia també va demostrar ser molt i molt valenta!

El joc de nit de l'últim dia havia de servir per vèncer els Nyicris. Després de totes les lliçons que vam aprendre en el transcurs dels dies, ens vam posar la màscara de guix i vam fer un ritual amb espelmes per acabar d'una vegada per totes amb aqueslles criatures

invisibles que ens van fer la guitza durant sis dies. Un cop vençuts, vam fer la vetllada per celebrar la nostra victòria, la qual va durar fins ben entrada la matinalda. Aquesta celebració va fer-se extensiva fins l'endemà, perquè va ser llavors quan, juntament amb els pares, vam fer el dinar de germanor corresponent per commemorar la victòria.

Per últim, a banda de desitjar un bon estiu a tots: Albert, Adrià, Eugènia, Ferran G., Ferran B., Glòria, Júlia C., Laura, Mar, Maria B., Maria N., Marc, Marta, Martí, Núria, Pau, Pol, Raimon, Robert, Sandra, Sira, Umberto; ens agradaria enviar un petó ben fort a la Júlia P. i a en Lluís, perquè es recuperin ben aviat: Ànim, nois!

Els monitors